

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hegedűs D. Andrea pártfogó ügyvéd (címe.) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a dr. Barta Sándor ügyvéd (címe.) által képviselt dr. alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. február 20. napján kelt 64.P.25.631/2016/95. számú ítélete ellen a felperes részéről 98. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi díjat teljes egészében a Magyar Állam viseli.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket és a másodfokú eljárásban felmerülő pártfogó ügyvédi díjat teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperest korábban hamis vád, hamis tanúzásra való felhívás, becsületsértés és rágalmozás miatt ítélték el. Vele szemben jelenleg is büntetőeljárás van folyamatban az alperes feljelentése alapján. A felperessel szemben a BRFK V. kerületi Rendőrkapitánysága 01050/1431-32/2015. bü. számon folytatott nyomozást szexuális erőszak bűntettének kísérlete miatt, melyet a feljelentés szerint 2015. április 19-én követett el ... sérelmére. A felperessel szemben Budapesti V. és XIII. kerületi Ügyészség B.3706/2017/1-I. szám alatt rendelt el nyomozást a felperessel szemben, szintén ... sérelmére 2014. december 7-én elkövetett cselekmény miatt.

A felperes különböző internetes felületeken kiterjedt tevékenységet folytat, elemezve az alperes eljárását és az ügyben eljáró bírák tevékenységét. Az egyik ügyben beszerzett 2015. június 2-án kelt szakértői vélemény szerint a felperes kevert típusú személyiségzavarban szenved, amelyben a paranoid nárcisztikus és disszociális személyiségzavar egyes jellemzői ötvöződnek. (A szakvélemény azt is megállapította, hogy a személyiségzavara elősegítette az eljárás tárgyát képező cselekmény elkövetését.) A felperes legalább 200 különböző eljárást kezdeményezett az alperessel szemben, akivel amiatt került konfliktusba, mert gyermeke anyjának ...nak a jogi képviseletét látta el polgári és büntető ügyekben. A felperes az alperes ügyvédi tevékenységének az ellehetetlenítésére törekszik részben az általa kezdeményezett nagy számú eljárással, másrészt az alperesről a vele szembeni eljárásokban tanúsított magatartásáról készített, lejárató videókkal.

A felperesi eljárás sajátja az ügyek generálása, mely abban áll, hogy az alperesnek az egyes eljárásokban előterjesztett szóbeli és írásbeli nyilatkozatainak tartalmára tekintettel az alapeljárások befejeződését be sem várva indít újabb és újabb eljárásokat.

Az alperes a PKKB előtt 24.B.10.134/2016. szám alatt folyamatban volt felperes által rágalmazás vétsége miatt indított büntetőeljárásban 2016. november 11-én tartott tárgyaláson a vádlotti kihallgatása alkalmával a felperessel fennálló konfliktusa feltárása során egyebek mellett az alábbi nyilatkozatokat tette:

„Én rendelkezem információval arra vonatkozóan, amelyben a ... sok vallomásában megerősített, miszerint ... zaklatta, fenyegette, rágalmazta, megerőszakolta, illetve két alkalommal megpróbálta megerőszakolni, hamis tanúzásra próbálta felhívni, emiatt feljelentést is tett ellenne." (1)

„megrálmaz bírákat" (ennek alátámasztásaként több bírót is nevesített)(2.)

Ez ... személyiségéből fakad, a bíróság megállapította, hogy „paranoid, nárcisztikus és disszociális személyiségzavarban szenved" (3.)

„Hiszen pszichopata, sokszor nem mond igazat, sőt meghamisít dolgokat, ezért is kérem, hogy a Kormányhivataltól szerezze be a bíróság." (4.)

A felperes módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes vádlotti vallomása során előadottakkal megsértette emberi méltósághoz, becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, amikor azt állította róla, hogy zaklatta, rágalmazta, fenyegette, megerőszakolta, illetve két alkalommal megpróbálta megerőszakolni ...t, nárcisztikus paranoid, pszichopata, megrálmazta ...t, ...t, nem mond igazat, rendszeresen meghamisít iratokat, pl. a szakértőt kirendelő határozatot.

Kérte a jogsértés megállapításán túl az alperes eltiltását a további jogsértéstől. Kérte az alperes kötelezését megfelelő elégtételadásra magánlevél útján, valamint 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését.

Keresetében előadta, hogy a vele kapcsolatos alperesi állítások valótlanok és sértik a jóhírnévét, illetve a becsületét az emberi méltóságát, továbbá nem tartoznak szorosan az adott hivatalos eljárás tárgyához.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a keresettel érintett nyilatkozatai szabályozott eljárásban az előírt eljárási rendben, az eljárás tárgyával szorosan összefüggésben előadottaknak minősülnek, így jogellenesség hiányában személyiségi jogsérelem előidézésére nem alkalmasak. A felperes kifejezetten az ügyvédi tevékenysége ellehetetlenítésére törekedve rendszeresen indít vele szemben polgári és büntetőeljárásokat. Részletesen nyilatkozott a felperessel fennálló konfliktusa eredetére, annak elmélyülésére, és a felperes által vele szemben kezdeményezett eljárásokra, valamint az azokban született döntésekre.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 200.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles, illetve az eljárás során felmerült 36.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ismertette az Alaptörvény II. cikkét, IV. cikk (1) bekezdését, VI. cikk (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdéseit és a Ptk. 2:43. § d) pontját, a Ptk. 2:45. § (1), (2) bekezdéseit.

Abból indult ki, hogy a perbeli esetben abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, miszerint az alperes - a vele szemben a felperes, mint magánvádló által kezdeményezett magánvádas büntetőeljárás során vádlottként tett - a peres felek között fennálló konfliktus eredetét, annak elmérgesedésének okait és ebben felperes tevékenységét feltáró nyilatkozata személyiségi jogsérelem okozására alkalmas-e vagy sem. Utalt a BDT2018. 3846. számú eseti döntésre, amely kimondja, hogy az eljárásbeli nyilatkozat személyiségi jogsértő jellegének megállapítása során

vizsgálni kell a szűkebb és tágabb szövegösszefüggéseket, és figyelemmel kell lenni a különböző eljárások kapcsolódásaira is.

Alaptalannak minősítette a felperes Pp. 4. § (2) bekezdésére alapított hivatkozását, mivel a megjelölt büntetőeljárás az alperes kétségkívül részben azonos tartalmú, de jóval korábbi 2014. szeptember 30. és 2015. december 23. napja között előterjesztett írásbeli beadványai és szóbeli nyilatkozatai kapcsán született. Utalt arra is, hogy a Kúria végzése szerint csak a jogerős ítéleti tényállás volt figyelembe vehető. Erre vezethető vissza, hogy a felek korábbi évekre visszamenő peres viszonya nem nyerhetett értékelést. A tényállás részét ugyanis nem képezte a felek közötti konfliktus okának, miben létének teljesebb körű feltárása. A perbeli nyilatkozatig ehhez képest több mint 10 hónap telt el, amely alatt a felperes korábbi alperest presszió alá helyező, különböző eljárásokat kezdeményező, valamint internetes fórumokon folytatott kampánya csak fokozódott. Ebből arra következtetett, hogy még fontosabbá vált a felek közötti konfliktus teljesebb körű feltárása.

Álláspontja szerint a magánvádas és a személyiségi jogvédelmi perekben a jogvita elbírálása során nélkülözhetetlen a konfliktus kialakulásának és elmérgesedésének feltárása. Egyrészt a visszaélésszerű joggyakorlás általános tilalmának érvényre juttatása miatt, másrészt a sérelemdíj iránti igényről sem hozható enélkül megalapozott döntés.

Hangsúlyozta, hogy a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján közölt bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatás a bíróságot nem köti. Felülvizsgálva álláspontját, arra a következtetésre jutott, hogy alperes nyilatkozata nem jogellenes, így nem köteles alperes annak bizonyítására, hogy a felperest ... sérelmére elkövetett szexuális erőszak miatt jogerősen elítélték. Kiemelte, hogy ... több alkalommal feljelentéssel élt és - ahogy a Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.623/2017/13-II. számú határozatában is rögzítésre került - az alperes rendelkezett olyan adatokkal, melyek a kifogásolt tartalmú következtetések levonására alkalmasak.

Az egyes kifogásolt részletek kapcsán indokolásában az alábbiakat emelte ki.

Az 1. pont alatt kifogásoltakat az ügyel összefüggőnek minősítette. Az alperes által levont következtetések nem tekinthetők rosszhiszeműnek, mint a konfliktus kialakulásának feltárására releváns adatok. A 2. pont kapcsán kifejtette, hogy a felperes jelen ügyben előterjesztett beadványai is megerősítették az alperes által a felperes internetes tevékenysége kapcsán előadott és okiratokkal igazolt előadást, mely szerint az ügyekben eljáró bírákkal szemben olyan nyilatkozatokat tesz, melyek minősíthetők rágalmozó jellegűnek. Ezen nyilatkozat is a per tárgyához tartozik, hiszen ezzel kifejezetten a felperes eljárásának sajátosságaira kívánta felhívni az eljáró bíró figyelmét. A 3. pont tekintetében arra hivatkozott, hogy különleges szakértelmet igénylő tényről van szó. Az alperesi nyilatkozat valóságát szakértői vélemény támasztja alá, ezért az megfelelt a valóságnak. Az alperes nem öncélúan hivatkozott erre a körülményre, hanem a felperes vele és az ügyekben közreműködőkkel szembeni magatartását, perbeli eljárását minősítette. A felek kölcsönösen tettek kijelentéseket az eljárások során a másik mentális állapotára, így felperesnek mint feljelentőnek az alperes erre vonatkozó nyilatkozatát túrnie kellett. A 4. pont kapcsán kifejtette, hogy a kereseti kérelemben foglaltakkal ellentétben a tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmazott olyan állítást, miszerint a felperes szakértői véleményt hamisított. Az alperesi nyilatkozat nem volt öncélúan gyalázkodó jellegű, azzal a bíróság általi okirat beszerzésére vonatkozó indítványát kívánta alátámasztani. Az okirat hamisítására és annak bírósági eljárásban való felhasználására vonatkozó közlés - ahogy azt a Fővárosi Törvényszék 35.P.22.453/2014. számú ítéletének 6. oldalán rögzítette - a 65.P.22.060/2010/176. számú jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdése, 12. oldal 3. bekezdése és ... tanúvallomása alapján szintén megalapozható volt. Az alperes így ebben a vonatkozásban is rendelkezett olyan adatokkal, amelyek ilyen tartalmú következtetések levonására alkalmasak.

Mindezek alapján kiemelte, hogy az alperes a felperes által vele szemben sorozatosan kezdeményezett magánvádas büntetőeljárás-folyam egyikében, az eljáró tanács képbe helyezése érdekében a szükséges és indokolt körben, tényszerűen tárta a bíróság elé a felek közötti konfliktus okait, mibenlétét, a konfliktus során tanúsított felperesi magatartásokat. Ezzel a vele szemben

indított eljárásban a rendeltetésszerű joggyakorlás kereteit nem lépte túl. Mivel az alperes a per tárgyhához mértén tette meg releváns körülményekre nyilatkozatát, hátrány nem érheti, ezért a személyiségi jogsértés miatti keresetet elutasította a Ptk. 2:45. §-a alapján.

Szükségtelenként mellőzte ... tanúkenti kihallgatását. A felek okirat beszerzésére vonatkozó indítványai pedig a Pp. 192. § (1) bekezdésben foglalt feltételeknek nem feleltek meg, mivel azokat közvetlenül maguk is kérhették, illetve rendelkeztek nyilatkozatuk szerint ezekkel az iratokkal. Az alperes e körben előadott kifogását ezért az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Az alperes részére megállapított ügyvédi munkadíj kapcsán kifejtette, hogy a 3/2015. Polgári Jogegységi Határozat alapján a PK 152. számú állásfoglalást vette figyelembe. Ennek értelmében a saját ügyében személyesen eljáró ügyvéd keresetkiesése összegének meghatározásánál egyrészt azt kell különösen értékelni, hogy az ügynek más személy megbízásából való ellátása esetén milyen keresethez jutott volna, másrészt hogy saját személyes ügyének ismerete munkamegtakarítással jár. Figyelemmel volt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésében foglaltakra is. Az alperes 40 munkaóra-ráfordítására vonatkozó nyilatkozatát az alperesi előkészítő iratok száma és terjedelme, tárgyalási jelenlét figyelembevételével alaposnak értékelte, ezért a saját ügyében eljáró ügyvédet megillető díjat 200.000 forintban állapította meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozta. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes keresetnek megfelelő marasztalását. Harmadlagosan kérte a perköltség leszállítását 22.500 forintra.

A hatályon kívül helyezés iránti kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről, bizonyításra szoruló tényekről téves tájékoztatást adott, ezáltal a pert rossz irányba vitte. Megakadályozta azt is, hogy a felperes bizonyíthasson olyan körülményeket, amelyekkel a keresete alaposágát alá tudta volna támasztani. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróságnak ha észlelte, hogy nem megfelelő volt a bizonyítási kötelezettségre vonatkozó tájékoztatás, végzésben meg kellett volna változtatnia és a felek tudomására hozni a bizonyítandó tényeket. A 32. sorszámú jegyzőkönyv szerint az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a felperes az általa állított bűncselekményeket elkövette azzal, hogy a bíróság bizonyítékként kizárólag jogerős marasztaló büntető ítéletet fogad el. A fentiek tudatában nem tett további bizonyítási indítványokat. Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság olyan vélelmekre hivatkozott, amelyek megdönthetők, az ellenkezőjük bizonyítása lehetséges és eredményes is lett volna.

Az ítélettel szemben okiratokkal bizonyítható, hogy ... írásos nyilatkozatai valójában nem tőle, hanem az alperestől származnak. Másrészt az is, hogy tudatosan hazudott, a 2015. április 19-i eseményeket teljes egészében az alperes szervezte és koreografálta meg. Utalt arra, hogy az alperes hamis tartalommal küldött faxot a rendőrkapitányságnak. Szándékosan valótlanul állította, hogy ...nak a felperes előre megígérte, hogy megerősokolja, ... azonban ennek ellenére kénytelen a lakására menni, mert őt erre kötelezi a kapcsolattartási végzés. Ezzel szemben a valóság az, hogy a kapcsolattartási végzés nem kötelezte hanem feljogosította ...t, hogy a lakására jöjjön, ezzel a végzéssel az alperes maga is rendelkezik. Pár héttel a beadvány megírása előtt ismerte el egy másik perükben, hogy valóban nem mondott igazat a rendőrségnek.

Az alperes hangfelvételre is hivatkozott, úgy hogy pontosan ismeri a hangfelvétel szakértői elemzését, illetve azt, hogy a rendőrség és az ügyészség éppen ezen hangfelvétel alapján zárta ki a nemi erkölcs elleni bűncselekmény elvi lehetőségét is. Okirattal bizonyítható az is, hogy aznap a rendőrség azonnal laborvizsgálatra vitte ...t, ahol mintát vettek tőle, amiről tudható, garantáltan aznap délután került oda, és a nyilvántartásban nem szereplő DNS mintát tartalmazta, azaz nem a felperestől került oda.

Utalt arra is, hogy van egy ügyészégi határozat, amely szerint az ügyészség azzal rendelt el nyomozást, hogy az általa kiskorú sérelmére elkövetett többrendbeli bűncselekményben kifejezetten vizsgálni kell az alperes szerepét is.

Hivatkozott arra, hogy amennyiben megfelelő tájékoztatást kap a bizonyításra szoruló tényekről mindezeket bizonyítani tudta volna az eljárásban.

Fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy a pártosság látszatától mentes eljáráshoz való joga is sérült. Az elsőfokú bíróság több mint két éve folytat vele szemben a személyes költségmentessége kérdésében pártos eljárást. Ilyen előzmények után álláspontja szerint nem pártatlanul hozta meg az ítéletét az elsőfokú bíróság, akit a saját szava sem kötött, a 32. számú jegyzőkönyvben rögzítettek megváltoztatásával.

Másodlagos kérelme alátámasztására hivatkozott, egyrészt a tényállás pontatlanságára és iratellenességére. Az ítéletben foglaltakkal szemben azért állt el bizonyos követeléseitől, mert észrevette, hogy ezek az alperesi állítások valóban szoros összefüggésben álltak annak a pernek a tárgyával, amelyen elhangzott, ezért az nem sérelmezhető. Nem pedig azért, mert az alperes bizonyította ezt az állítást, a jogerős elítélését pedig eleve nem vitatta.

Érvelése szerint bár kétségtelenül csak azonos tényállás esetében köti a polgári bíróságot a Pp. 4. § (2) bekezdése, ettől függetlenül a Bfv.III.1.131/2017/22. számú döntés 4. oldalán olvasható általános érvényű okfejtésre és az analóg helyzetre figyelemmel, figyelembe kellett volna vennie azt az elsőfokú bíróságnak. Kronológiai csúsztatás az, hogy a hivatkozott kúriai döntésben még nem lehetett feltárni a releváns tényállást kellő mértékben, mivel az alperes által hangoztatott állítólagos nemi erőszak 2014. december 7. napján történt volna, az erőszak kísérlete viszont 2015. április 19-én és mindkét történés egyértelműen benne van a Kúria végleges ítéletével elbírált időszakban. Emiatt a megerősöklésre vonatkozó valótlanság állítása miatt is marasztalta el az alperest véglegesen a Kúria.

A polgári bíróság a konfliktus teljes körű feltárásának szükségességére vonatkozó álláspontjával szemben a Kúria ellenkező álláspontra helyezkedett. Kiemelte, hogy a kúriai határozat szerint a terhelt és a magánvádló korábbi évekre visszamenő peres viszonya, az abban elfoglalt pozícióit a más ügyekben hozott döntések, mint tényálláson kívüliek, a konkrét ügy megítélését nem befolyásolhatják. Az alapügyben eljáró büntetőbíró egyáltalán nem tartotta szükségesnek a felek közti konfliktus teljes körű feltárását. Kiemelte szintén a kúriai végzésből, hogy abban az esetben, ha a terhelt védekezési helyzete valójában újabb (más) és támadó jellegű megnyilvánulást eredményez, akkor a perbeli helyzetből fakadó, jogellenességet kizáró körülmény lehetősége nem áll fenn.

Utalt arra is, hogy nem ez az egyetlen jogerős elmarasztalása az alperesnek, eddig összesen 30 önállóan is bűncselekményt megvalósító tényállásban állapította meg jogerősen az alperes büntetőjogi felelősségét a bíróság, a hivatkozott döntéseket fellebbezésében felsorolta. Erre figyelemmel is téves az az elsőfokú bírósági következtetés, hogy az alperes nyilatkozata nem jogellenes.

Utalt arra is, hogy az ügyvédet titoktartás is kötelezi. ... pedig nem mentette fel az alperest a titoktartás alól. Az ügyvédi titoksértés önmagában is jogellenessé teszi az általa sérelmezett magatartást. Nemcsak azért, mert sértő és valótlan, illetve nem tartozott az adott hivatalos eljárás tárgyához, és kizárólag a lejárátását célozta, hanem azért is jogsértő, mert az ügyvédi titoktartás kötelezettségét is sérti.

A megváltoztatás iránti kérelmének indokolásában is hivatkozott az elsődleges kérelmében kifejtettek szerint arra, hogy okiratokkal bizonyítható, hogy az alperes a kezében lévő közokiratokkal ellentétes valótlanságokat jelentett be a rendőrségre, el is ismerte miután szembesítették az inkriminált közokirat tartalmával és azzal, amit állított erről.

A 2. pont kapcsán kifejtette, hogy az alperes olyan publicisztikáit minősítette bírók megrágalmazásának, amelyek ténytartalmát eleve nem ismeri, csak a címüket, illetve nem is volt

részese az alperes azoknak az ügyeknek. Egy publicisztikát anélkül minősíteni rágalmazásnak, hogy megnéznénk, illetve hogy tudnánk, hogy egyáltalán mi a publicisztika tárgya, nyilvánvalóan súlyosan rosszhiszemű tény és tartalom nélküli gyalázkodás. A hivatkozott kúriai végzésben pontosan ugyanilyen tartalmú állítás miatt is véglegesen elítélte az alperest a Kúria folytatólagosan elkövetett rágalmazás vétségében. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú ítéleti indokolás túlterjeszkedett a polgári per keretein.

A 3. pont tekintetében kifejtette, hogy a szakértői vélemény akkor minősül ténynek, ha az abban foglaltakat az érintettek elfogadták. A szakvéleményt nem fogadta el, kérte a felülvizsgálatát, amire azonban nem került sor, mert a kirendelő bíróság ezt a szakvéleményt a perből teljes egészében kizárta. Ez a szakvélemény egyébként sem támasztja alá az alperesi nyilatkozat valóságát, amint azt az alperest éppen az elmeállapotára, illetve a személyisége patológiás voltára tett állításai miatt ugyancsak jogerősen elmarasztaló másik büntető ítélet is egyértelműen megállapította. Utalt arra is, hogy az sem lényegtelen, hogy a szakvélemény abból indult ki, hogy egy bűncselekmény elkövetése miatt kellett megvizsgálnia, ehhez képest viszont az adott büntetőperben a bíróság több mint öt év után bűncselekmény hiányában azzal mentette fel, hogy el sem indulhatott volna vele szemben a per.

A 4. pont tekintetében kifejtette, hogy az alperes nem vitatta, hogy az általa sérelmezett állítását abban a formában azzal a tartalommal megtette, hogy azt a keresetében állította. Utalt arra is, hogy a jegyzőkönyvezés nem szó szerinti. Aminek a bíróság nem tulajdonít relevanciát, az nem kerül bele a jegyzőkönyvbe. Az alperes nem következtetést adott elő, hanem határozott tényállítást tett, ezért az ítélet erre vonatkozó része is megalapozatlan.

Nem derül ki, hogy a 35.P.22.435/2014. számú per ítéletének 6. oldalán miről és mit akart megállapítani az elsőfokú bíróság. A 65.P.22.060/2010/176. számú jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdése sem tartalmaz semmit az okirat-hamisítás tárgyában. A 12. oldalon ... ismét azt vitatta, hogy ő írta volna a felperes által neki tulajdonított e-maileket, azt azonban ő sem állította, hogy ezeket a felperes meghamisította volna.

Sérelmezte, hogy nem értékelte a bíróság a 176. számú jegyzőkönyv 14. oldalát, amelyben ... közölte, hogy ő sosem tett feljelentést hamis tanúzásra felhívás miatt. Azt sem értékelte, a 7. oldalról, hogy az alperes nyilatkozata szerint másképp csinálja, nem konzultál az ügyféllel. Ezzel ugyanis az alperes maga cáfolja az ítélet azon lényegi érvelését, hogy az alperes ügyfele közléseiből bármire is okkal következtethetett.

A Bvf.III.1.131/2017/22. számú kúriai döntés két tényállásában is az állítólagos okirat hamisításért már elítélte a Kúria. A 65.P.22.060/2010. számú perrel kapcsolatosan tett hamis okirat felhasználására vonatkozó állítása miatt is jogerősen megállapította a büntetőbíróság az alperes büntetőjogi felelősségét rágalmazás vétségében (20.B.14.036/2015/31., 4.Bhar.310/2017/11.).

A harmadlagos kérelme tekintetében hivatkozott a jelen tanács egyik jogerős döntésének indoklására, továbbá arra, hogy amennyiben a jelen per megítélése tisztán jogkérdésnek minősül, senkinek semmit nem kell bizonyítania, akkor az ebben a perben az alperes részéről annyi lett volna indokolt, hogy egy féloldalas beadványban közli, miszerint kéri a kereset elutasítását. A jegyzőkönyvek közel 50 százaléka kifejezetten abból áll, miszerint az elsőfokú bíróság ismételten figyelmezteti az alperest arra, hogy nem kíváncsi a felek közti más peres eljárásokra, más ügyekben született döntésekre, más bírók pervezetésére, fejezze be a teljesen felesleges iratszaporítást. Kiemelte, hogy az alperes saját ügyében eljáró ügyvéd, a saját személyes ügyének ismerete munkamegtakarítással járt, a pertárgyértéktől is teljesen elrugaskodott a perköltség igény.

Bizonyítási indítványként kérte beszerezni az V. kerületi rendőrkapitányságtól 01050/1431/2015.bü. számra hivatkozással az alperes 2015. április 19-én reggel a rendőrségnek küldött fax és/vagy e-mail üzenetét, kérte annak összevetését az általa csatolt 20.P.III.25.134/2009/71. számú végzéssel, továbbá ... kenetéről aznap készült laborvizsgálat eredményét.

Kérte továbbá beszerezni II. és III. kerületi Ügyészségről a B.III.1049/2015. számon elrendelt nyomozás iratait és végeredményét, ahol jogi képviselőként az alperes járt el, kérte felhívni ...t, hogy csatolja adathordozón az V. és XIII. kerületi Ügyészségen 2015 augusztusában készített hangfelvételét, amelyen a szexuális erőszak kísérletének ügyében beszélget az ügyésszel.

Kérte beszerezni az V. kerületi rendőrkapitányságról a 01050/1829/2015.bü. számú kiskorú veszélyeztetése miatt indult nyomozásban 2015. augusztus 25-én 15:14-kor keletkezett jegyzőkönyvet ... tanúként történt meghallgatásáról, továbbá kérte beszerezni a 25.B.20.255/2016. ügyszámra hivatkozással az ügyben az elítélt, a jelen per alperese felülvizsgálati kérelmét. Mindezek alapján kérte, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezésének adjon helyt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mivel az megalapozott. Előadta, hogy folyamatosan védekeznie kell, mocskolja a bírókat is, és ezzel eléri a célját, minden ügyben előadja az előzményeket. Nyilatkozata szerint a Kormányhivatalnak írt beadványában azért szerepeltek a feljelentésben kifogásolt mondatok, hogy alátámassza, hogyan él vissza a felperes a jogosulatlan költségmentességével, ennek hiányában nem tudná zaklatni a pereskedésével. A megítélt ügyvédi munkadíj nem eltűzött, figyelemmel arra is, hogy folyamatosan jár a felperes miatt tárgyalásokra, jóval nagyobb a kiesett bevétele, mint a megállapított összeg.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság nem vétett olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemére kihatott volna, és ami miatt a Pp. 252. § (2) bekezdése értelmében szükséges lenne az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése.

Az elsőfokú bíróság bizonyítandó tények körében a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján adott 32. sorszámu jegyzőkönyvbe foglalt tájékoztatása kétségtelenül nem volt helytálló. Ez ugyanakkor csak akkor válik az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértéssé, amennyiben a feleket akadályozza abban, hogy a releváns tényállításaik bizonyítására a megfelelő bizonyítékaikat, bizonyítási indítványaikat előterjesszék, és a bizonyítás hiányosságai a fellebbezési eljárásban sem küszöbölhetők ki. Az alperes a tájékoztatást figyelmen kívül hagyva adta elő védekezését, és csatolt iratokat. Fellebbezési hivatkozásával szemben a felperes sem volt akadályozva bizonyítékai előterjesztésében. A 43. sorszámu beadványában felajánlott bizonyítékokat arra az esetre, ha szükséges alperes rosszhiszeműségének bizonyítása, erre vonatkozó bizonyítási indítványait a fellebbezésében is előterjesztette. A téves bizonyítási kötelezettségre vonatkozó tájékoztatás ezért nem volt a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezési ok.

Figyelemmel az iratok részévé tett nagy számú elítélő, felmentő, illetve polgári másodfokú határozatokra is, abból, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítandó tényekkel kapcsolatos álláspontját megváltoztatta, nem lehetett a pártatlanság hiányára következtetni. Az első fokon eljáró bíró költségmentesség megvonhatóságával kapcsolatos szakmai álláspontja és eljárása sem elegendő ilyen következtetés levonására. Nem volt megállapítható, hogy a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja alapján kizárt bíró járt el a felperes ügyében.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítást. A felperes által a fellebbezésében az alperes rosszhiszemű eljárása körében hivatkozott tényelőadások, csatolt okiratok - a per egyéb adataira is figyelemmel - nem bírtak olyan tartalommal, amelyek az alperes rosszhiszeműségét a per tárgyát képező kijelentések kapcsán kétséget kizáróan igazolhatnák. Az alperes birtokában lévő, 62. sorszám alatti sms váltás, illetve hangfelvétel leirat tartalmához, annak alperesi ismeretéhez képest súlytalan a kapcsolattartás helyére vonatkozó jogosultság vagy

kötelezettség esetleges helytelen megjelölése és az előre megkoreografáltságra hivatkozás, szükségtelenek továbbá az ezt alátámasztani kívánó felperesi indítványok is. A felek egymás nyilatkozatait érzékelhetően kölcsönösen felfokozottan minősítik (hazudott, rágalmaz, stb.), nincs relevanciája ezért annak sem, hogy a felperes az alperes egy nyilatkozatát úgy minősítette, miszerint „elismerte egy másik perükben, hogy hazudott.” A felperes gyermeke édesanyjától vett mintára hivatkozása sem perdöntő, figyelemmel arra, hogy a peradatok (7/A. sorszám alatt csatolt nyomozóhatósági kijelölési indítvány, 62/A. sorszám alatt csatolt viszonyvád) szerint nem történt közösülés, ugyanakkor a felperes azzal védekezett a szexuális erőszak hivatkozással szemben, hogy gyermeke édesanyjának kívánságával egyezett, hogy őt más módon kielégítette. Abból, hogy alperes milyen nyilatkozatot tett az ügyfelekkel való konzultálásról, nem lehet arra következtetni, hogy a tanú tudta, vagy akarata ellenére tette meg a kifogásolt részeket érintő nyilatkozatait. ... csatolt tanúvallomásai (65.P. 22.060/2010/20. számú jegyzőkönyv, 176. sorszámú jegyzőkönyv, 7.B. 30.265/2013/46. számú jegyzőkönyv) ezt nem támasztották alá. Az, hogy az alperes tanácsai mennyire voltak helyesek, célravezetőek közömbös abból a szempontból, hogy az ügyfél tudomásának és akaratának megfelelően járt-e el. Közömbös ezért az is, hogy egy ügyészégi határozat szerint mennyiben kell vizsgálni az alperes szerepét kiskorú veszélyeztetése gyanúja miatt indult eljárásban, illetve az ügyészségen ... milyen hangfelvételt készített. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozott felperesi bizonyítási indítványokat mellőzte, és a további bizonyítást is szükségtelennek tartotta.

A tényállási rész tekintetében a felperesnek az elállással érintett kereseti kérelem (jogerős elítélés, hamis tanúzásra kényszerítés) vonatkozásában megtett kifogása közömbös a fenntartott kereseti kérelem elbírálása szempontjából.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a csatolt büntetőítéletek, határozatok tényállása nem azonos a perbelivel, ezért a Pp. 4. § (2) bekezdés alapján nem kötötték a jogerős határozatok. Analógia alapján tényállás megállapításának nincs helye, különös tekintettel arra, hogy az üggyel való összefüggés kérdése mindig a konkrét eljárás tárgyától és a megtett nyilatkozat egészének összefüggéseitől, körülményeitől függ.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság is irányadónak tekintette. A megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, nagyobb részben annak indokait az alábbi kiegészítésekkel és pontosításokkal osztotta.

A jóhírnév, becsület, és emberi méltóság, mint érvényesíteni kívánt személyiségi jogok megsértése kérdésének eldöntéséhez abból kellett kiindulni, hogy az eljárás során tett nyilatkozatok esetében az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésén nyugvó Ptk. 2:42. § szerinti emberi méltóság, a Ptk. 2:45. § (1), (2) bekezdés szerinti jóhírnévhez, becsülethez való jog személyiségi jogvédelem és az Alaptörvény XXIV. cikk, XXV. cikkein nyugvó tisztességes eljáráshoz, bírósághoz fordulás alapjogából fakadó, törvény által biztosított eljárási jogok gyakorlása áll egymással szemben. A nyilatkozat címzetti köre, a nyilatkozattétel kontextusa is eltérő más nyilatkozatoktól.

Figyelemmel kell lenni arra, hogy egy magánvádas büntetőeljárás során a vádlott számos esetben kényszerülhet olyan tényelőadásra védekezése körében, amely a magánvádlóra, szavahihetőségére, motivációjára, cselekedetére, szellemi állapotára nézve egyébként sértő jelleget öltene. Az ilyen objektíve valótlan tartalmú közlések az eljáráson kívül egyebekben jóhírnév sértőek lehetnek. A bizonyítás során a releváns tényállás megállapítása az adott ügyben eljáró bíró feladata, és a nyilatkozatok és a kijelentések is ebben a környezetben értelmezendők. Nemcsak az adott beadvány egészéből nem lehet kiragadni a kifogásolt közlésrészletet, de nem lehet figyelmen kívül

hagyni azt sem, hogy azok részben válaszok a másik fél, jelen esetben a magánvádló eljárási cselekményeire, másrészt szerepüket az egész eljárás kontextusában nyerik el. A felek és a bíróság is ebben az összefüggésben értelmezik ezeket, és az ellenérdekű fél számára is lehetőség van a másik fél előadásának cáfolatára, arra való reagálásra. Az Alaptörvény 28. cikkével nem egyeztethető össze a Ptk. 2:45. §, 2:51. §, 2:52. § személyiségi jogvédelmi rendelkezéseinek olyan értelmezése, amely korlátozná a feleket eljárási jogaik jóhiszemű gyakorlásában azáltal, hogy eltiltással, abbahagyásra kötelezéssel, vagy sérelemdíj megfizetésével kellene számolniuk. Az eljárásban tett nyilatkozatok sem lehetnek azonban az eljárással össze nem függő, pusztán a másik lejárátását célzó, jóhiszemű eljárási joggyakorlást sértő tudatosan valótlan és sértő állítások, vagy kifejezőmódjuk miatt indokolatlanul bántó kijelentések, gyalázkodások.

A felek jóhiszemű eljárási joggyakorlásának kereteit ugyanakkor nem lépi túl, ha téves tudomásuk van tényekről, tévesen ítélnék meg logikai összefüggéseket, jelentőséget tulajdonítanak az üggyel összefüggő, de nem lényeges körülményeknek, téves következtetéseket vonnak le, akár egy cselekmény motivációja, vagy büntetőjogi értékelése körében. Nem értett egyet ezért a másodfokú bíróság az olyan megközelítéssel, amelynek értelmében kizárólag az ügy eldöntéséhez objektíve szükséges, „szoros összefüggést” mutató, helyes jogi álláspont szerint releváns kijelentések megtétele esetén kell az ellenfélnek a sértő állításokat, az eljárási joggyakorlás részeként eltérni.

Arra, hogy a megszólalás a jóhiszemű joggyakorlás körébe tartozik, vagy lejárato célzatú, a közlés súlyosságát is figyelembe véve elsősorban az eljárás tárgyával való logikai kapcsolatból, illetve abból lehet következtetést levonni, hogy a nyilatkozó milyen bizonyítékokkal, illetve ismeretekkel rendelkezik a közlése valóságtartalma tekintetében. Vádltotti védekezés esetén az eljárás tárgyához tartozás pedig nem független a védekezés ténybeli és jogi indokaitól, a védekezés logikai felépítésétől.

Az elsőfokú bíróság a fentiekre figyelemmel a személyiségi jogsértés elbírálása szempontjából helyesen indult ki annak vizsgálatából, hogy a sérelmezett alperesi megszólalás a konkrét üggyel összefüggő megengedhető védekezés keretei között maradt-e, vagy az öncélú gyalázkodásként a jóhiszemű joggyakorlás keretein túllépett. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak a BDT2018. 3846. eseti döntésre is figyelemmel, hogy az eljárásbeli nyilatkozat személyiségi jogsértő jellegének megállapítása során, vizsgálni kell az eljárások szűkebb és tágabb összefüggéseit.

A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy ez a vizsgálat nem áll ellentétben azzal a felperes által hivatkozott, kúriai büntető határozatban (Bfv.III.1.131/2017/22.) megjelenő megközelítéssel, mely szerint a védekezésen túlmutató, új, más és támadó jellegű megnyilvánulás a jogellenesség hiánya körén kívül esik. Ügydöntő jelentősége annak van, hogy mi tekinthető a védekezésen túlmutató hivatkozásnak, ez pedig mindig a konkrét ügy, konkrét körülményei alapján ítélt meg. Közömbösek voltak ezért a felmentő és a marasztaló határozatokra történő felperesi és alperesi hivatkozások.

Az elsőfokú ítélet indokaival szemben önmagában, általában a személyiségi jogi per nem igényli a peres felek közötti előzmények feltárását a sérelemdíj meghatározása, vagy a joggal való visszaélés kizárhatósága érdekében. Legfeljebb a konkrét ügy körülményeit, az eljárások összefüggéseit értékelve lehet csak ilyen következtetést levonni.

A konkrét ügyben az volt egyrészt megállapítható, hogy az alperes vádltként előadott védekezése során tette meg a felperes által jelen polgári perben kifogásolt kijelentéseket. Egy olyan

büntetőügyben, amely amiatt indult, hogy az alperes a Kormányhivatalnak a költségmentesség megvonása érdekében megküldött kérelme a felperes által sérelmezett részleteket is tartalmazta, ami miatt a felperes feljelentést tett. A feljelentés a hamis tanúzásra rábírásra, hamis vádolásra, korábbi elítélésre, rágalmazásra vonatkozó kijelentéseket sérelmezte. Az alperes nyilatkozata szerint a kérelem lényege az volt, hogy a felperes visszaél a költségmentességével, és a jogosulatlan költségmentesség teszi lehetővé, hogy visszaélésszerű eljárásait folytathassa.

A jelen perben sérelmezett nyilatkozatok pedig a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.10.134/2016/10. sorszámú jegyzőkönyvéből kitűnően egy olyan vádlotti védekezés részét képezték, amely jelentőséget tulajdonít a feljelentéssel kifogásolt nyilatkozat előzményeinek.

A védekezés lényege - tartalmát tekintve - az, hogy nem jogellenes a kifogásolt beadványban az előzmények előadása, egyébiránt pedig a felperes feljelentése eljárásai joggal való visszaélésként értékelhető. Az előzmények feltárását azzal indokolta, hogy az ügy évek óta folyik, rengeteg irat keletkezett, nem láthatóak át az előzmények nélkül az összefüggések, a felperes pertaktikája, ezért a felperes képes az ügyeiben döntést hozókat megtéveszteni. A felperes feljelentése visszaélés is, mivel csak azért jelenti fel az alperesi ügyvédet, hogy az interneten közölhesse, hogy eljárás folyik ellene és így mások előtt bűn elkövetőjének tűntethesse fel. Továbbá az interneten rágalmazáson túl azért jelenti fel, mert több olyan bizonyítéka van felperessel szemben, ami csak nála van meg.

Ezen állításai megalapozottságát konkrétumokkal igyekezett alátámasztani. Ennek részeként előadta, hogy az alperesnek információi vannak arról, hogy ügyfelét a felperes zaklatta, rágalmazta, sérelmére a felperes nemi erőszakot, illetve annak kísérletét követte el, ezeket az ügyfele tanúként is megerősítette, illetve feljelentéseket is tett. Ügyfele nem tudta végigcsinálni az eljárást, nyomás alá helyezte a felperes, megjelentek róla szexuális jellegű fotók is az iskolában, ahol dolgozott, emiatt is rágalmazza őt a felperes. A felperes azokat a bírókat, akik nem adnak helyt az indítványának, szintén megrágalmazza az interneten, erre példákat is hoz. Embereket vesz rá hamis tanúzásra, hamis tanúzásra felhívás, hamis vád miatt egy esetben a 12-ből elítélték, azóta ezt eredményes pertaktikának tartja. A felperes visszaélésszerű magatartását a bíróság által kirendelt orvosszakértő által megállapított paranoid-narcisztikus-disszociális személyiségzavarára vezeti vissza, a disszociális személyiségzavart később a köznapibb, pszichopata megnevezéssel azonosította.

A konkrét ügyre vonatkozóan előadott olyan esetet, amelyet hamis tanúzásra rábírászként értékelt. Megismételte, hogy a pereket a felperes azért indítja, hogy az interneten ezekről beszámolhasson, a nagyközönség ezeknek hitelt ad, a rágalmaival szemben nem tud védekezni ügyvédként. Lényegesnek tartotta, hogy a felperes ezen magatartását a felperes költségmentessége teszi lehetővé. Ezért kérte a Kormányhivataltól, hogy vizsgálják felül a költségmentességet, és indokolásként adta elő a beadványában a felperes által kifogásolt előzményeket. Ez azért is lényeges, mert a felperes kiragad részleteket az összefüggésekből és úgy támadja az alperest. A másodfokú bíróság több jogerős ítéletében is megállapította, hogy az előzmények előadása az ügghöz tartozik.

Bizonyítási indítványként kérte beszerezni a Kormányhivataltól a feljelentés alapját képező iratot, mivel nem találta a rengeteg irat között, nem tudja, hogy hogyan szerepeltek ezek a kifogásolt kijelentések a beadványban. Az eredeti irat beszerzését azzal indokolta, hogy a felperes korábban nyújtott már be hamis okiratot, és sokszor nem mond igazat, ami személyiségéből fakad, mivel pszichopata. Fontosnak tartotta ezt a körülményt, mivel a pszichopata jellemzője, hogy hazudik.

Kétségtelen, hogy az adott ügyre nézve az alperes védekezése nem maradéktalanul koherens. Nem hagyható figyelmen kívül azonban, hogy az alperes vádlotti védekezésként a konkrét büntetőügyben az első tárgyaláson adta elő, és a jegyzőkönyv alapján arra nem vonható le következtetés, hogy a védekezés üggyel való összefüggésének megértéséhez az előzményeket, a nagyszámú perindítást, és annak háttérét az eljáró bíró ismerte. Az alperes vádlotti pozícióban a védekezéshez való jog

jóhiszemű gyakorlásának keretein belül maradvá érezhette úgy, hogy a felek közötti konfliktusok előzményeinek feltárása az adott esetben indokolt és szükséges.

A feljelentés kapcsán az alperesi védekezés legrelevánsabb eleme az volt, hogy a felperes rosszhiszeműen és visszaélészerűen perel, és erre használja a költségmentességét, a Kormányhivatalnak írt beadványban az alperes ezt kívánta alátámasztani. Ezzel pedig összefügg és indokolt lehet az erre utaló jellemzők (hamis tanúzásra rábírás, rágalmazás, rágalmazás hamis állítása, emiatti elítélés stb.), és a motiváció (ügyfele sérelmére elkövetett cselekmények miatti eljárások gátolása, alperes lejárata, pszichopata személyiség) ismertetése, ami az előzmények körébe tartozik. Az alperesi védekezés meggyőző erejét növelheti az előzmények által kirajzolt kontextus, amely a szavahihetőség vizsgálatánál is szerephez juthat. Ezek az alperesi közlések vádlotti védekezésként nem az öncélú, a védekezésen túlmutató, támadó, másikat lejárató közlések körébe tartoznak, hanem olyan megnyilvánulások, amelyek - ha hamis vádat nem valósítanak meg - nem esnek kívül a védekezéshez való jog jóhiszemű gyakorlásán, ezáltal nem minősülnek jóhírnevet, becsületet, emberi méltóságot sértőnek sem. Az ügyvédi titoksértéssel kapcsolatos fellebbezési hivatkozások a vizsgált személyiségi jogok tekintetében irrelevánsak.

Az alperes fenti védekezésének lényeges, illetve a felperes által kifogásolt részeit - az elsőfokú bíróság tényállási részében és jogi indokolásában is ismertetett - kellő peradat támasztotta alá ahhoz, hogy azok alapján rosszhiszeműség, és a védekezéshez való jog kereteinek túllépése nélkül megfogalmazhatóak legyenek.

Az első kifogásolt közlés kapcsán a másodfokú bíróság utal arra is, hogy a perben becsatolt sms-ek, és hangfelvétel leírata, valamint ügyfele feljelentéseire vonatkozó információja kellő alapot ad olyan következtetés levonására az alperes számára, hogy ezek az események megtörténtek. A második kifogásolt közlés ténybeli alapjaihoz nem szükséges a perben tett felperesi megnyilvánulások értékelése. Az alperes által 9. sorszámú beadványokban hivatkozott videó címek (pl. „egy bíró, aki tudatosan hoz hamis ítélet”), az eljáró bírók személyével indokolatlanul foglalkozó, sértő megfogalmazású tartalmak (pl. „ápolatlanná vált, messziről büzlő bíró-hármas”), a döntés tartalmát elferdítőnek véleményezhető közlés („a kúria írásban is megerősítette, tanúvallomásban hazudni törvényes magatartás”) elegendőek ahhoz, hogy azok alapján az alperes azt a következtetést vonhassa le, miszerint a felperes le kívánja járatni valótlan állításokkal a neki kedvezőtlen döntést hozó bírókat. Ebből a szempontból nem annak van jelentősége, hogy ezek ténylegesen a rágalmazás bűncselekményét megvalósító valótlan tényállítások-e vagy sem.

A harmadik közléssel, a felperes szakértői véleménnyel kapcsolatos érvelése eljárásjogilag megalapozatlan. A hivatkozott szakvélemény tartalma (kevert típusú személyiségi zavarban szenved) elegendő hivatkozási alap volt ahhoz, hogy az alperesi közlés ne semmilyen ténybeli alappal nem rendelkező, rosszhiszemű hivatkozásnak, öncélú gyalázkodásnak minősüljön. A felperesi motivációra vonatkozó alperesi állítások alátámaszthatóságán túl, a felperes szavahihetősége körében is értékelés körébe vonható. Közömbös a személyiségi jogsértés szempontjából, hogy védekezése során szakmailag helyes-e laikus által a felperesnél megállapított kevert típusú, részben disszociális személyiségzavart pszichopatiának nevezni, az ilyen tartalmú tévedés nem teszi a közlést lejáratóvá. A pszichopátia és a szavahihetőséget érintő igazmondás hiánya, manipuláció állítása az alperes védekezésében összekapcsolódik, ezáltal nem értékelhető öncélúnak.

A negyedik közlés kapcsán a másodfokú bíróság utal arra, hogy a közokiratnak minősülő jegyzőkönyvhöz képest a felperes alperesi nyilatkozat tartalmára vonatkozó előadását a Pp. 163. §

(2) bekezdése alapján nem lehetett felhívás ellenére nem vitatott tényállításnak tekinteni. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte azt is, hogy a hazugságra, okirat hamisításra utaló közlés a bíróság közreműködését kérő indítvány indokolása, ami nem öncélú lejárata, hanem a védekezés részeként a vádlott indítványtételi jogával összefügg. A másodfokú bíróság utal ezzel kapcsolatban arra az alperesi hivatkozásra, mely szerint az alperes elmeorvosi szakértői vizsgálatát elrendelő végzést a felperes az interneten az eredetitől eltérő módon (kiegészítve, részben kitörölve) tette közzé. Másrészt a 32.Pf. 20.623/2017. számú ügyből hivatalos tudomása van arról, hogy az alperes egy e-mail címzésében történő változtatást értékelt okirat hamisításnak. A felperes és ... közötti konfliktusok, perek, viták tartalmára és jellegére figyelemmel az alperes a jóhiszemű joggyakorlás sérelme nélkül következtethetett az eljárás során tett nyilatkozatában arra, hogy az e-mail cím megváltoztatása mögött a felperes állt, függetlenül attól, hogy - ahogy erre a felperes fellebbezésében is utalt - ... nem állította, hogy a felperes hamisította az iratot.

A másodfokú bíróság a fellebbezési érvelésével szemben a 7/2014. (III. 7.) AB határozat [49] bekezdése alapján egyrészt kiemeli, hogy tény közlése is kifejezhet véleményt. Az eljárás során a valótlannak tartott állítás hazugságként minősítése, csakúgy mint a lejáratonak és valótlannak tartott közlések rágalmozásként minősítése értékelést is tartalmaz a nyilatkozó részéről. Másrészt hangsúlyozza, hogy nem annak volt jelentősége, hogy az adott közlés bizonyítható vagy cáfolható tényállítás, vagy értékelést kifejező vélemény, okszerű következtetés, hanem annak, hogy az eljárás tárgyával, a vádlotti védekezéssel összefügg-e, továbbá az alperes elegendő adattal rendelkezett-e ahhoz, hogy a védekezéshez való joga jóhiszemű gyakorlása keretei között ezeket az állításait, kijelentéseit megtehesse. Ezt meghaladóan a védekezésben foglalt állítások valóságának bizonyítása nem személyiségi jogi perre tartozó kérdés.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a felperes keresetét az eljárási jogok, a védekezés jogának gyakorlását figyelembe véve, a Ptk. 2:45. § (1), (2) bekezdése, 2:42. § alapján megállapítható személyiségi jogsértések hiányában.

A másodfokú bíróság az alperes részére személyes eljárására tekintettel megállapított saját ügyében eljáró jogi képviselő költségének összegével is egyetértett. Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki a 4/2015. PJE IV. pontja alapján rendelkező részét tekintve továbbra is irányadónak tekintett PK 152. számú állásfoglalás alapján a kieső ügyvédi tevékenység és a saját ügy együttes értékeléséből. Nem a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § szerinti munkadíjat kellett irányadónak tekinteni. A perben az alacsonyabb pertárgyérték mellett is több mint öt tárgyalásra, nagy számú beadványra, iratcsatolásra került sor mindkét fél részéről, az ítélet - a felperes által hivatkozott ügytől eltérően - 95. sorszám alatt született meg. A jogi képviselő meghatalmazása előtti peres eljárási időszakra a saját ügyében eljáró ügyvéd javára figyelembe vett 40 óra kiesett idő önmagában nem tekinthető eltúlzottnak. A felperes ugyanakkor arra helyesen hivatkozott, hogy az alperes védekezésének tartalma, a ráfordított idő és iratmennyiség - a jelen ítélet indokolásában foglaltakra is figyelemmel - a jogvita eldöntéséhez szükséges és indokolt mértéken jelentősen túlmutatott. Ez azonban nem volt teljes egészében az alperes terhére értékelhető, mivel az elsőfokú bíróság bizonyításra vonatkozó tájékoztatásának alperesre terhes tartalmával, és felperes nyilatkozataival, indítványaival is összefüggött. Az alperes által bejelentett 30.000 forint óradíjhoz képest pedig az elsőfokú bíróság által alkalmazott 5.000 forint kifejezetten alacsony. A másodfokú bíróság a fenti körülményeket, a részben felesleges alperesi perceselexményeket is értékelve 20 indokolt kiesett óra és a saját ügy ismeretére is figyelemmel 10.000 forint óradíjat alapul véve a megállapított 200.000 forint elsőfokú költséget a Pp. 75. §-ának és a PK 152. számú állásfoglalásnak megfelelően ítélte.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta a Pp. 87. § (2) bekezdésére és a felperes személyes költségmentességére figyelemmel azzal a pontosítással, hogy a pártfogó ügyvéd díját az állam köteles viselni.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § alapján az alperes eljárással felmerült indokolt költségeit viselni köteles. Az alperes megbízási szerződés alapján jogi képviselővel járt el, ugyanakkor a jogi képviselő a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett, a másodfokú eljárásban igazolt költsége nem merült fel. Az alperes személyes nyilatkozatában saját magának költséget nem kért, a saját eljárás költsége a másodfokú eljárásban azzal párhuzamos jogi képviselő meghatalmazására figyelemmel a Pp. 75. § (1) bekezdése alapján nem minősíthető indokolt költségnek. A másodfokú bíróság az alperes részére ezért másodfokú perköltséget nem állapított meg.

A másodfokú bíróság a másodfokú eljárás kapcsán felmerült pártfogó ügyvédi díjról a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján, a fellebbezési illetékről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. § alapján határozott a felperes költségmentességére figyelemmel.

Budapest, 2019. május 24.

. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró